

**Academia Peccatorvm. Seu Conciones De Tota Parabola
Prodigi Euangelici**

Qvae Poenitentia Peccatorvm Sev Conciones De Prodigi Evangelici Reditv
Ad Patrem

Bosquier, Philippe

Moguntiae ; Coloniae, 1615

1. Duas habemus imperfectiones, diuinæ constantiæ contrarias, quæ in
Prodigo nostro non fuerunt.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55940)

fideles milites fortes, & strenui pro Christo Iesu, & civitate Dei. *Israel si in viis meis ambulasset, pro nihilo forsitan inimicos eorum humiliasset.* Deus omnibus nobis hanc faciat gratiam, Amen.

CONCIO DECIMA.

- 7. *Ei: εἰς τὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε.*
- 7. *In se autem reuersus, dixit.*
- 7. *Quumque ad se redisset, ait.*

Græca.
Vulgata.
Syriaca.

ARGVMENTVM.

- Dicemus hodie.*
- 1. *Duas habemus imperfectiones, Diuina constantia contrarias, qua in Prodigio nostro non fuerunt.*
 - 2. *Duo requisita ad faciendam poenitentiam, qua in nostro fuerunt Prodigio.*
 - 3. *Virum aliquando liceat deserere patres.*

A V E.

I.

Duas habemus imperfectiones, diuina constantia contrarias, qua in nostro Prodigio non fuerunt.

NEMO opinor Charissimi adeo rudis, adeo nouus in disciplina morali est discipulus, qui ignoret virtutem medium tenere inter duo extrema, ex diametro opposita, & quod nihilominus affinitas & cognatio quædam sit inter extrema ista & medium. Duo dixi: mediocritatē & cognationē seu affinitatem. Pro mediocritate videte quid adferā. Horat. Ep. 18. lib. 1. *Virtus est medium vitiorum, & vniq; redactum. Sic Aristoteles virtutes omnes dicit esse mediocritates, & (ut ita dicā) medietates.* Arist. lib. 1. Mag. moral. c. 24. *Virtus est habitus animi iudicio susceptus in mediocritate positus, ea qua nos attingit, rationeq; sic definita, ut prudens prescripserit q. d. quia mediocritas quoad nos incerta esse potest, volo eam à Prudente tanquam à regula prescribi.*

Ibi

Ibidem.] In definitione virtutis, qua quid sit rei mediocritas intelligitur. In medio consistit virtus.

Cicero 2. de Inuent.] Virtus est animi habitus, natura moderatione consentaneus.

Idem lib. 1. Offic.] In vestitu, sicut in plerisque rebus, mediocritas optima est.

Teren. in Andr. Act. 1. Scen. 1. Sim. senex filiū Philum à mediocritate laudat.] Quod plerique omnes faciunt Adolescentuli, ut animum ad aliquod studium adiungant, aut equos alere, aut canes ad venandum, aut a Philosophos (sc. animum adplicare:) Horum ille mihi egregie prater cetera studebat, & tamen omnia hac mediocriter gaudebam. Sofia autem seruus eius, etiam commendat illam in omnibus auream mediocritatem, ibidem nam id arbitror (inquit)

Adprime in vita est utile, ne quid nimis

(quod Chilonis dictum fuit, in templo Apollinis

Adijcies:) nequid parum: nimium enim penes excessum, parum vero penes defectum, sunt extrema vitiosa mediocritatis. Videte rationem. Omnis virtus hinc inde duobus comitata est vitiis, quasi ad dexteram leuamque plane sibi contrariis, & pari quasi spatio ab illa distantibus, vt (exempli gratia) liberalitas media est inter auaritiam & prodigalitate, clementia inter crudelitatem & segnitiam, inter nimium & parum, inter totum & nihil, excessum & defectum. Quantum ad cognationem & affinitatem virtutis cum vitiis collateralibus, illa nota est; quia vtrumque aliquid participat. Liberalitas enim hoc habet ab auaritia, quod prudenter, aut totum aut aliquid petenti denegat, respectu habito vel temporis, vel meritorum, vel conditionis, vel necessitatis eius qui recipit, & eius qui donat. Auaritia totum denegat omnibus, & semper, sine vlllo respectu. A prodigalitate hoc habet, quod pluribus donet, & satis largiter, cum prodigalitas donet omnibus omnia, & quasi totum semel, sine vlla discretionem. Liberalitas, per auaritię affinitatem, non nimium nec nimis sæpe largitur. Per cognationem prodigalitati suę quantum satis est, honeste distribuit

buit. Quis ignorat alia donari ab Alexandro, alia ab opifice, & Scribas ac Pharifæos non duos tantum obolos in gazophilacium templi iniecisse; munus hoc erat viduæ pauperculæ. Quis ignorat liberalius dandum Lazaro, plane inopi ac nudo, quam alteri semi vestito, & variegatis operto centonibus, famenti instar lupi, qui longa pene extinctus inedia, riget frigore, & animam inter digitos halat semimortuam, villos confoueat; vlceribus à planta pedis vsque ad verticem obsitus, radens testa saniem, ac vlcerum suorum crustas, vt miser aliquis Iob in sterquilinio, quem integer calcat sextipedum exercitus, incedens per turmas & ordines suos, quam communi alicui & obuiuo pauperi, qui sibi soli sollicitus est, si quis velit habere nomen liberalis. Quis ignorat liberalitatis nomē non perdi, & notam auaritiæ incurri; quia quis recusat agmen ducere otiosorum, muscarum tabernariorum, præreptorum & interuersorum bonorum pauperum; dare ac negare tempore suo hominem facit liberalem; non dare omnibus, & nihil recusare. Sic ad clementiam pertinet illa seueritas, quæ aliquando cristas erigat, vngues dentesque ostendat, vt appareat Rex non frustra accinctus gladio. *Non sine causa gladium portat, ad vindictam malefactorum.*

Sic etiam illa remissio, quæ non indiscrete omnibus, sed certis ac suo tempore impenditur, *parcere subiectis & debellare superbos*, ignoscere subiugatis, & *Virg. 6. Æneid.* exa matris, rebus publicis, ac cadentibus & lapsis per ignorantiam, aut venia dignis propter antiqua merita. Sed quorsum hæc tam alte repetita oratio? Vt ostendam homines appellari non posse constantes (hoc enim Dei proprium esse monstraui ante. *Ego Deus & non mutor: omne consilium meum stabit, &c.*) Constantes non censentur, quia modum non seruāt & medium in iudiciis, in dictis, in factis, fere habentes *nimum*, aut *parum*; pertinaces, ac obstinati etiam in malis, & æternam concernentibus salutem: aut rursus nimia leuitate ac volubilitate animi, in actu oculi, & versa quasi manu, toties fidem mutan-

tes & propositum, quoties chameleon colores, & paucis diebus, imo horis, centies variant, ex ciuitate Dei ad ciuitatem Diaboli, deserunt virtutes, & vt fidiiosi sponfas repudiant, & in contraria vitia affectum transferunt, non secus ac iuenculi in meretriculas. Quantum absumus a constantia; qui hodie baptismo Christi, & sanguine loti, cras iterum in sordescimus, & tanquam impudētia scorta, in peccatorum nostrorum stercore vlutamur. Hodie confessi ac denuo mundati, cum emendationis proposito, ac promissione; vix à sacerdote recedimus, & iterum in eadem incidimus; vt pueri qui are lauantur, in cloacas, in cineres, in cœnum, in sordes consuetas. Qui hodie per confessionem noxios eiecimus humores, ex conscientia stomacho; illico vt canes, sine vlla nausea, aut animi auersione, vomitū nostrum relambimus.

2. Pet. 2.] *Contigit et illud veri prouerbij: canis reuersus ad suum vomitum: & sus lota in volutabro luti.*

Quomodo constantes dici possumus, qui heri repulso & abiurato, quem semper nobis insidiari scimus, Diabolo: hodie eidem iterum sociamur, hospitium damus, & seruimus abiectissime? Quem heri tyrannum diximus, non Principem sed inuasorem mundi, ei hodie iterū fauimus, partes ipsius & studia augemus, deserentes denuo Deum quem vocare consueuimus *optimum, maximū*. Cui in baptismo Chirographum dedimus, solenne fidelitatis sacramētum prestitimus, fugimus iterū tanquam tyrannum sceleratū, & omnes vires, omnia arma contra voluntatem eius intendimus. Heu humanam inconstantiam! *Varium & mutabile semper arbitrium humanum*. Magna profecto instabilitas; vitam ordiri bonam, & tam cito male perdere, male claudere. *Cum adhuc ordier, succidit me*. Magna mutabilitas, hodie peccatum detestari, cras iterum obsecundare; intolerabilis leuitas, hodie obsequi vilitati, cras eandem execrari, & quasi de probitate sua pœnitere.

*Sed hæc inconstantia humana tolerabilis aliquo modo, fragiliores enim sumus vitro, ossibus, carne

que cōpacti. *Ecce inter sanctos eius nemo immutabilis, & iob. 4. ecce, qui seruiunt ei non sunt stabiles: quanto magis hi qui habitant domos luteas?*

Spiritus promptus & alacer, caro infirma & deses; spiritus alæ nos in altum eleuant sed nostri corporis laxum, quod ex pedibus dependet, cito velatum nostrum deprimit, & vix sensim per terram reperere permittit. Oportunitates sunt commodæ, vela, remi, bona: sed leni torpidiq; remiges. At hoc deterius, quod cum in bono adeo varij, in malo uulsi simus obstinaciores, capiti osiores rhedarum clavis, capistrati semel admissio freno, nihil nisi illud mordemus, atque excutimus. Redditi vero Diaboli ciuitati, ac syragogæ Satanæ, nunquam aut admodum tarde eximus, nec vnquam fere serio tanquam permansuri, per poenitentiam ad Dei ciuitatem reuertimur: inchoata semel scelerum tela non cessamus nisi eâ pertexamus. *Cœperunt hoc facere (adificare sc. turrim Babel) nec desisterunt à cogitationibus suis, donec eas opere compleant.* *Genes. 11.*

Implete mensuram patrum vestrorum.

Inconstantia & pertinacia in miseris Adæ filiis vtraque grandis; sed in malo pertinacia longe maior, quam cōstantia in bono, eamq; sæpe mutamus propter motiua minora, imo etiam *motu proprio*, nō moti nisi à nobis, bonum propositum in vitiosum cōuertimus, quasi vitia nobis naturalia sint & essentialia, aut inseparabile accidēs, aut insita & conclauata nostræ animæ. Virtutes autē nec in nobis radicem à natura habeant, aut accidēs tantum sint sine difficultate separabile; nō insertæ, nec clavis infixæ animæ, sed paruulis tantum affixæ asciculis: quasi vitia, basis firma sint, cubus, & perfectum vndique quadrum, vt inde nunquā excidere possit qui semel ei institerit. Virtus contra rota, qualem fortunæ affingunt, lubrica, versatilis, cui nemo sine lapsu diu insistat: quasi vitia & Satan plus pulcritudinis, plus commodi, plus vilitatis ac voluptatis habeat, quā Deus & virtutes; quas tamen vt par est, amare nō possumus, nisi verā ipsarū speciē semotis obuolucris, gloriosis & beatissimis oculis

Quintil.
lib. 12. in sti.
cap. 10.

inspexerimus; aut Pictor aliquis adeo accuratus, vt Dionysius Antropographus dictus, qui nihil vnquam nisi facies humanas pinxerat; aut sculpro aliquis versatior Phidia (*Diis, quã hominibus efficiendis melior artifex traditus*) nobis eas quam optime in naturali specie repræsentet, aut in tabula aut in statua depingat. Deus bone quanta in bono & virtutibus nostra apparet instabilitas? cum nihil sit tam modicum, tam tenue, nec digiti attactus, nec leuis afflatus, nec tam fragile filum, quod nos ab ea non facile abducat. Adam morsu pomi illectus eam destituit. Esau pulmẽto modico primogenita sua postposuit. Iudas 30 denariis Dominum suum prodidit. S. Petrus cubiculariæ ancillulæ minis eundem abnegavit. Exiguo scilicet verbo, & primo occurrentis alloquio, & nos vnico pulchri ocelli obrutu, vnico crispantis capillij crine attracti, aut galero, aut pericelide, aut vaporatis & suaue spirantibus odoratis vestibus, rebus nihil, in impudicæ mulieris potestatem concedimus. *Vulnerasti cor meum soror mea sponsa, vulnerasti cor meum in vno oculorum tuorum & in vno crine colli tui.*

Cant. 4.

Cant. 1.] *Post te curremus in odorem unguentorum tuorum.*

Nihil opus nisi leui aura, ac modico tentationum ventulo, & ecce de summo virtutum culmine precipitamur. Paruum scandalum, paruulum ad mala exemplum, & ecce omnia bona opera intermittimus. Heu in bono inconstantia! Contra, centum diuina inspirationes, mille conciones, vehementissimæ nervosissimæ quæ fieri possunt, sexcenta exempla bona, tantus bonorum hominum numerus, à peccato nequeunt nos abstrahere, & ad virtutem adducere. Ah grandem in malo pertinaciam! in ciuitate Dei deserenda, bonis omittendis, malo agendo, omnes confestim parati imus, currimus, volamus, etiam alatis pedibus, aut Pegasos ascendimus ac Belierophontes, sine deliberatione, sine consultatione longa; sed vt exeamus à ciuitate Diaboli, vt desinamus à malo, & faciamus bonum, testudine & cancro sumus

sumus tardiores, & acceleramus iter quasi lassum
curru iungentes bouem.

Abnegat incepto, & sedibus haret iisdem.

Virg. 2.

Æn.

Simoturi sumus pedem, antequam incipiamus,
centum conuocantur consilia, centum instituuntur
deliberationes, replica, duplica centum, antequam
quicquam resolua tur. Dicimus in bono *Deliberandum* Cicero.
est diu, quod statuendum est semel.

D. Bernard. in illud ecce nos reliquimus omnia,
&c.] *Quantos mundi sapientia maledicta supplantet, &
conceptum in eis extinguit spiritum quem voluerat Domi-
nus vehementer accendi? Noli (inquit) precipitanter agere,
diu considera, diligentius intue re. Magnum est quod propo-
nis, & opus habens multa deliberatione. Experire quid pos-
sis, amicos consule ne post factum poenitere contingat.*

Si ad male agendum accincti sumus, nihil cursum
nostrum inhibuerit: non Chaos, non interiecti mon-
tes, non obuij exercitus, omnia possibilia meditati
malum; sed enauigaturi ad bonum, nihil nos no im-
pedit. Omnis ventulus ad portum vnde egressi sumus
nos repellit. Masca remora pisciculus minimus qui
Græcis (*εχωνις*) sentinae nauis nostrae adhærescens,
statim inhibebit cursum, vt olim Periander Tyran-
num, etiam si iam in alto simus, & passa secundo tur-
geant vela vento: soli parentis sepultura, adolescen-
tem ac Christum sequeretur detinuit. Vbi festinato
opus, ac obfirmatione animi ibi cunctatores sumus
& corhuri: vbi deliberatione longoque tempore, ac
plumbeo quasi incedendū pede, illic statim nos præ-
cipitamus, consilium in arena, sententia prompta,
nihil est medium. Non diu haret Israel, vt ad idolola-
triam transeat.

Exod. 32.] *Recesserunt cito de via, quam ostendisti eis,
fueruntque sibi vitulum conflatilem quem adorauerunt.*

Galat.] *Miror (Galata) quod sic tam cito transferimur,
ab eo qui nos vocauit in gratiam Christi, in aliud Euang-
gelium: quod non est aliud.*

Ipsi currebant, & ego non mittebam eos.

Pedes eorum in malum currunt.

L 3

Velo-

Luca 24.

Veloces pedes eorum ad effundendum sanguinem.
 Contra dicit Apostolus, *o stulti & tardi corde ad credendum.* Diu subsistebant antequam Christi resurrectionem crederent. Cum plures malint persistere in vitiis, obstinatione diabolica, quã mutabilis humana sententiam partesque mutare, quam primum errorem suum reprehenderint, *labi errare, deo peccare humanum est, perseverare diabolicum.* Quid etiam Deus pœnitere se dicit quod fecerit hominibus ideoque generali diluio omnem carnem se aboliturum. Dicit aliquoties se facturum pœnitentiam, super malo quod cogitabat facere populo, si populus de sua pœniteret malitia; & tu hominibus, ita cerebrosus, ita tui eris sensus, ut errorem agnoscens non corrigas? partem te malam fouere vides, non desistas? tu nihil dicere, nihil facere vales, contra imaginationes & fantasias primas, pertinaciã putas constantiam, & inconstantiam cum ætate proficere. *Virtus est mediū vitiorū vtriusque reductum.* Virtus inter vitia mediat, cognata extremis. Cōstantia nō est nunquã, nullaque de causa mutare propositum, sed peruicacia: constantia, persistere in bono, bene incipere, bene finire. Nec inconstantia est oportunè suoque tempore variare, sed prudentia, quæ aut corrigit præuiam inconsiderationem, aut sapienter rebus se accommodat.

Horat. lib.
5. Epist. 18.

Cicero lib. 4. Ep. fam. Ep. 21.] *Tempori cedere, id est, necessitati parere semper sapientis est habitum.*

Idem lib. 5. Ep. 21.] *Quauis tuta conditione pacem accipere malui quam viribus cum valentiore pugnare. Stultum, nihil aliud, quam contra stimulum calcitrando se reuertendo fatigari.*

Leotychidas quidem redargutus quod parum cōstans videretur in negotiis, *maior (inquit) sed pro temporum ratione non ut vos.* Prudens enim est priore nata mutare consilia: sine causa autem subinde alium fieri, inconstantia vitium est. Noster itaque Prodigus sicut prius sic & postea egit humaniter. Fragilitati humanæ fuit ita relinquere paratam, ita male vixisse ita Deum offendisse, & homines. *Peccavi in calum*

corat

coram te: publice ac secreta offendi inquit. In calum & secreta aliquando nemine nisi Deo conscio, & coram te. Ecce publice coram teste, & non sine scandalo: perpotatus ut Templarius, luxuriatus ut Sybarita, cultus adornatusque ut Milesius, seruiens mulierculis ut Cyprius, aut Corinthius: omnia hæc humanæ fragilitatis, hoc quidem ferendum aliquo modo est.

Persuasit nox, amor, vinū, adolescentia. Humanum est.] Melius quidē hæc aliter. Quis dubitat? Sed humanæ fragilitatis sunt: rariora in alicuius, in aliis crassiora frequentioraque. Virum tamen se probavit, & prudentem, quod in se, aut contra se reuersus, animū parteque mutauit: iam plane aliter quam ante statuens. Primum, partem deseruit iniquam, quam stulte fuerat securus, reuersus; abdicauit militiam & diaboli ciuitatem, recipiens se ad partem oppositam, & Dei ciuitatem; & contra priora instituta deprimauit. In se, vel contra se reuersus quamprimum suum persensit malum, declinauit ilico, & quod prudentis erat viri egit, non pertinax sicut Diabolus, nec obstinatus, in peccato, flocci faciens pro Deo ac salute nomen accipere incōstantis, mutabilis, profugi. *Neq; in hac neque in illa parte fidem habentis*, Nonne constans factus est? qui primum mente conuersus solum, in se, vel aduersum se reuersus (*sententia mutata scilicet*) non destitit a proposito, donec intellectus & ratio idem etiam persuaderēt, & acceptabile fierent voluntati. Constans fuit, quia non contentus bono iudicio, bono desiderio, bono proposito. (*Concupiuit anima mea desiderare iustificationes tuas, ut non peccem tibi*) quibus mercibus infernus secatet; sed eadem opere perficit, ac bonam voluntatem impleuit. *Et surgens venit ad patrem.* Virum se ostendit, quia confiteri proposuit, dicens: *surgam, & dicam: Pater peccavi in calum.* Insuper etiam de facto confessus est. *Et surgens venit ad patrem, & dixit: Pater peccavi.* Generosus adolescens tam in exequendo bono, quam proponendo. Sequamur igitur eius formam pœnitentiæ, qui sequuti sumus modum delicti. Hic meæ dictionis scopus.

Terent. in
Adelph.

Act. 3. Scen.

Salust. Ho-
rat. in Cice.